

Adres Redakcyi i Administracyi:
Kraków, ul. Bracka 15.
Adres na telegrams: Naprzód Kraków.
Telefon Nr. 396.
 Listy należy adresować do Redakcyi „Naprzodu”,
 a prenumeratę, zamówienia i reklamacye do Ad-
 ministracyi „Naprzodu”, Kraków, Bracka 15.
 Redakcyja rękopisów nie zwraca, koresponden-
 cyi bezimiennych nie uwzględnia, listów nieo-
 płaconych nie przyjmuje.
 Reklamacye otwarte są wolne od opłaty
 pocztowej.
Numer pojedynczy 8 halerzy.
Numer poniedziałkowy 4 halerze.

NAPRZÓD

Organ polskiej partyi socyalno-demokratycznej.

**Wychodzi codziennie o godz. 8 rano, a w po-
 niedziałki i dni poświęcone o godz. 10 rano.**
Do nabycia w Administracyi, ul. Bracka 1. 15,
oraz we wszystkich biurach dzienników.
Ogłoszenia przyjmuje Dział inseratowy „Na-
 przodu” pod zarządem S. Soniewickiego, Kraków,
 Poselska 15, oraz biura ogłoszeń i dzienników:
 St. Sokołowski we Lwowie, Pasaż Hausmanna;
 Haasenstein & Vogler w Wiedniu, Berlinie, Wro-
 dławiu i Hamburgu; M. Opelik, R. Mosse i M.
 Dukas w Wiedniu; C. Adam w Paryżu, rue
 de la Varenne 38.
 Listy w sprawie inseratów i należności za ogło-
 szenia adresować należy: Dział inseratowy „Na-
 przodu”, Kraków, Poselska 15.

Prenumerata wynosi: W Krakowie (bez odsyłki): miesięcznie 1 korona 60 hal., kwartalnie 4 kor.
 60 hal., rocznie 18 kor. — Za dostawę do domu dopłaca się miesięcznie 40 hal. — W Austrii:
 miesięcznie 2 kor., kwartalnie 6 kor., rocznie 24 kor. — W Niemczech: kwartalnie 7 marek. —
 W innych krajach kwartalnie 10 franków. — Za każdą zmianę adresu dopłaca się 40 hal. — Dla robotni-
 ków w Krakowie i Podgórzu tygodniowa prenumerata 40 hal.

Ogłoszenia (inseraty) kosztują od miejsca wiersza jednoszpaltowego drobnym drukiem (petitem) za pier-
 wszy raz po 20 halerzy, następny po 10 halerzy. — **Nadesłane** od miejsca wiersza drukiem petirowym
 po 40 hal. za każdy raz. Słuby, zaręczyny i nekrologi po 80 hal. od wiersza za każdy raz. — **Załączniki**
 (prospekty i t. d.) przyjmuje się za ceną 2 kor. za 100 egzemplarzy dla zamiejscowych, a 1 kor. za 100
 egzemplarzy dla miejscowych prenumeratorów. — **Należytość** należy naprzed nadstawić.

Z DNIA.

Kraków, 23 sierpnia.

Zasadzeni!

W sobotę po południu zapadł wyrok w
 masowym procesie, rozgrywającym się od
 tygodnia przed sądem lwowskim. Większość
 oskarżonych została przez urzędników sądo-
 wych zasądzoną na kary aresztu, mniejsze
 lub większe. stosownie do zeznań policyan-
 tów. Zasadzenie było do przewidzenia, gdyż
 urzędnik, przewodniczący rozprawie, oświad-
 czył już we czwartek w sali rozpraw, że try-
 bunał nabrał na podstawie dotychczasowych
 zeznań świadków (policyantów) przekonania
 o winie oskarżonych. Z tych motywów od-
 rzucił też trybunał kilkakrotnie wniosek o-
 bronców, domagających się powołania no-
 wych świadków na stwierdzenie niewinności
 aresztowanych.

Jakkolwiek drzwi więzienia zatrzasnęły się
 za skazańcami — akta krwawych zająć czerw-
 cowych nie zostały jeszcze ostatecznie zam-
 knięte. Należałoby jeszcze zbadać, jaką od-
 powiedzialność poniosą za wypad-
 ki czerwcowe funkcyonaryusze po-
 licyi i komendanci oddziałów wojs-
 kowych. Przewodniczący trybunału o-
 świadczył wprawdzie w odpowiedzi na żąda-
 nie jednego z obrońców, że nie ma czasu
 na odczytywanie aktów karnych wojskowych,
 a przecież ogłoszenie aktów wojskowych i
 policyjnych byłoby znacznem uspokojeniem
 opinii publicznej, która jest zaniepokojoną
 smutnymi wypadkami, i pragnęłaby dowie-
 dzieć się, czy ukarano i w jaki spo-
 sób tych funkcyonaryuszów, o których po-
 stępkach pisała cała prawie prasa, bez róż-
 nicy kierunku?

W procesie, który się dopiero skończył,
 analizowano bardzo starannie winę każdego
 oskarżonego z osobna. nie wzięto jednak
 pod uwagę całokształtu zająć. A prze-
 cież należałoby przedewszystkiem zastanowić
 się nad kwestyą, czy musiało przysięć do
 rozlewu krwi? Czy przytomność i zimna
 krew urzędników policyjnych nie mogłaby
 zdusić w zarodku całej krwawej tragedyi?

I wówczas przesuwają się nam przed oczy-
 ma poszczególne epizody: ów infanterzysta
 Pundyk, który, maszerując, podnosi nogi
 bardzo wysoko i kopie „przypadkiem” ko-
 biętę; kapitan Wessely, który musiał prze-
 ciiskać się ze swoją kompanią przez zbity
 tłum ludzi, pomimo, że inne kompanie wra-
 cały ulicą, a nie placem Strzeleckim; komi-
 sarz Wene, który musiał dać rozkaz do
 szarży huzarskiej, mimo, że zebrani się roz-
 chodzili, a później stracił zupełnie z rąk od-
 dział huzarów, który „oczyszczał” plac, zna-
 cząc kopytami krwawe ślady; komisarz Kro-
 paczek, któremu asystencya wojskowa u-
 ciekła w tłoku i poczęła hulać na własną
 rękę; koncepista Gaukler z Pikulic, oble-
 gający miejsce ustępowe z podziwienią go-
 dnem bohaterstwem... Czy wszyscy ci dzien-
 telmeni postępowali w myśl przepisów? Je-
 żeli tak to należałoby zmienić co najrychlej
 te przepisy! Rozprawa lwowska nie dała od-
 powiedzi na wiele pięknych kwestyj. Nie
 dowiedziano się nawet, kto dał rozkaz
 strzelania w tłum? Komisarze Wene i
 Kropaczek zapewniali, że nie oni dali sy-
 gnał do strzałów. Więc kto? Komendanci
 oddziałów? Z jakiego powodu i w jakim
 celu, skoro kule trafiały najniewinniejszych,
 na uboczu stojących ludzi? Na pytania te nie
 usłyszeliśmy na rozprawie żadnej odpowiedzi.
 Śledztwo wojskowe zaś prowadzone bywa
 tajnie... Tylko z aktu oskarżenia można
 się było dowiedzieć, że w ciągu dwóch pierw-
 szych ataków wypalił pewnemu huzarowi
 „karabin „przypadkowo”. Jak widzimy, było
 zbyt dużo rozmaitych „przypadków” w ciągu
 krwawych dni czerwcowych...

Sąd ukarał przykładnie kilkudziesięciu lu-
 dzi, wyrwanych „przypadkowo” z całości, z
 tłumu. Piszemy „przypadkowo”, gdyż are-
 sztowanie zależało w gruncie rzeczy od sub-
 jektywnego wrażenia policyantów. Jak zaś
 czasami to subiektywne wrażenie bywa zwo-
 dnicze, dowodzi psychologia tłumu i — prze-
 bieg lwowskiej rozprawy.

Na ulicach Lwowa były właściwie dwa
 tłumy, które, dzięki nieszczęsnemu... przy-
 padkowi, zetknęły się ze sobą w krwawy

sposób. Przeciw jednemu tłumowi zapadł
 wyrok polepiający; jaki wyrok zapadnie prze-
 ciw drugiemu tłumowi?

Oczekujemy z niecierpliwością tego drugie-
 go wyroku!

STREJKI CHŁOPSKIE.

Zakaz zgromadzenia.

Stanisławów, 21 sierpnia.

Polityczne stowarzyszenie socyalistyczne
 „Proletaryat” w Stanisławowie zwołało zgro-
 madzenie ludowe pod gołem niebem, jednak
 starosta Prokopczyc zakazał je następu-
 jącym reskryptem z 19 bm.:

„Na podstawie §§ 3 i 6 ust. z dnia 15 listo-
 pada 1867 r. Nr. 135 dz. u. p. c. k. Staro-
 stwo nie zezwala na odbycie się Zgromadzenia
 ludowego pod gołem niebem, które zarząd Sto-
 warzyszenia „Proletaryat” zamierzał zwołać na
 niedzielę dnia 24 bm. o godz. 4 po południu
 na plac Targowica przy ul. Halickiej w Stani-
 sławowie z porządkiem dziennym: 1. Położenie
 ekonomiczne i polityczne robotników w Austrii,
 a parlament. 2. Wnioski do punktu pierwszego,
 ponieważ odbycie takiego zgromadzenia z uwa-
 gi na bliskość okolic strejków rolnym objętych,
 oraz wobec objawiającej się w tej mierze agita-
 cyi mogłoby wywołać skutki, zagrażające por-
 ządkowi i dobru powszechnemu”.

Zarząd stowarzyszenia „Proletaryat” wniósł
 do namiestnictwa rekurs przeciw temu za-
 kazowi, z którego wynika, że p. Prokopczyc
 uważa strejk za rodzaj buntu lub cholery.
 P. Prokopczyc nie wie widocznie, że w Au-
 strii od lat przeszło 30 strejk jest tak samo
 dozwolony, jak każda inna forma targu i
 handlu, bo nie jest on niczem innem, jak
 tylko targiem przy sprzedaży pracy. Prawo-
 dawstwo nowoczesne bierze to pod uwagę,
 że dopiero setki lub tysiące razem złączonych
 robotników, sprzedając swą pracę, mogą na
 targu mieć choć w części równą siłę ekono-
 miczną, jak jeden lub kilku kapitalistów, kto-
 rzy tę pracę kupują. Dlatego ze stanowiska
 ustawy o koalicyi przeszkadzanie w legalnej
 organizacji strejkowej przez „władzę” jest
 wprost nielegalnem pozbawieniem robotników
 tych korzyści, jakieby przez solidarną orga-
 nizacyę osiągnąć mogli.

To wszystko jednak wcale nie obchodzi p.
 Prokopczyca. Dla niego strejk, to „zaraza” i
 dlatego zakazuje zgromadzenia nawet o sto
 kilometrów od terenu strejków chłopskich,
 zresztą już ukończonych!

W tym samym Stanisławowie pozwolił
 starosta na zgromadzenie obszar-
 ników w sprawie strejku i sam osobiście brał
 w niem udział. Ale robotnikom nie pozwala
 mówić nawet o sprawach parlamentarnych i
 o ugodzie węgierskiej — z powodu, że w
 innych powiatach strejk istniał! Można z te-
 go wyobrazić sobie, co dźać się musiało w
 okręgach, objętych strejkami!

Statystyka strejków.

„Diło” zestawia na podstawie korespon-
 dencyi i nadesłanych do redakcyi kwestyo-
 naryuszów liczbę gmin, które brały udział w
 strejkach. Obliczenie to jednak, jak zaznacza
 „Diło”, jest tymczasowe i powierzchowne,
 zatem nie może ono być ścisłe.

Wedle korespondencyi, nadesłanych do re-
 dakcyi „Diła”, strejkowało 421 gmin w
 24 powiatach.

Liczba ta rozdziela się na poszczególne po-
 wiaty w następujący sposób:

Zaleszczyki 53; Zbaraż 34; Kamionka 33;
 Tarnopol 31; Buczac 30; Przemysłany 29;
 Brzeżany 28; Husiatyn 28; Złoczów 24;
 Trembowla 24; Skalał 22; Czortków 22;
 Lwów 14; Podhajce 10; Bóbrka 10; Gródek
 9; Borszczów 5; Brody 5; Horodenka 4;
 Rohatyn 3; Kołomyja 2; Bohorodeczany, Tłu-
 macz i Rudki po 1 gminie.

Powyższe cyfry, jak „Diło” zaznacza, o-
 tyle nie są dokładne, iż podają o wiele
 mniej gmin, aniżeli w istocie strejkowało.
 Np. w Rudeckim strejkowały 3 gminy, pod-
 czas gdy w powyższem zestawieniu wykaza-
 no tylko 1; również w powiecie husiatyńskim
 liczba strejkujących gmin przenosiła 40, w
 powyższem zaś wykazie wynosił yłko 28; po-
 dobnie ma się rzecz i w innych powiatach.

Niedokładność ta na niekorzyść rozmiarów
 strejku pochodzi stąd, iż powyższy wykaz u-
 względnia tylko gminy, wyszczególnio-

ne po nazwie, podczas gdy w rzeczywi-
 stości strejkowało o wiele więcej gmin, któ-
 rych nazwy w sprawozdaniu ze strejku nie
 były wyszczególnione. Wykazują to kwestyo-
 naryusze, nadsyłane obecnie z terenu strej-
 kowego.

W każdym razie liczbę gmin, które strej-
 kowały, należy przyjąć na 500.

Śledztwo w sprawie strejków.

Z powiatu husiatyńskiego donoszą do
 pism lwowskich: „Dnia 7 bm. zjechał do Tłu-
 steńskiego komisarz starostwa husiatyńskiego,
 Stroka, wraz z żandarmem i wezwawszy do
 siebie przewodniczącego miejscowej czytelnii, Jó-
 zefa Misztaka, rozpoczął z nim „śledztwo”. Py-
 tał go tedy, czy czytał chłopom broszurę o strej-
 ku, na co otrzymał potakującą odpowiedź. Gdy
 jednak w dalszym ciągu tej indagacyi Misztak
 energicznie zaprzeczył, jakoby odczytywał był
 chłopom wrzekomą „ustawę cesarską” o strejku,
 lub spędzał obcych robotników z pola, p. Stroka
 zerwał się i zawołał groźnie: „Wicie, kto je-
 stem? Jestem komisarz Stroka (!), ten sam, który
 za wybory zapakował tych do Tarnopola! (t. zn.
 do więzienia). Mówić prawdę, bo i was wsadzę
 do Tarnopola”.

Po tem „przedstawieniu się”, pan Stroka ka-
 zał Misztaka aresztować i pod eskortą 4 drago-
 nów i żandarma odstawił go do Husiatyna.

Na drugi dzień 8 bm. Stroka zabrawszy żan-
 darna i woja, przeprowadził rewizję w czy-
 telnii „Proświty”. Porozbijano zamki od szafy i
 zabrano... 3 egzemplarze amerykańskiej „Swob-
 body” i protokół posiedzeń. Następnie opieczę-
 towano szafę.

Tymczasem Misztaka wezwano z aresztu do-
 piero na trzeci dzień przed starostę, który na
 powitanie poczęł krzyczeć do Misztaka, wieko-
 wego i powszechnie szanowanego gospodarza:
 „Ja cię już znam!” (odnosiło się to do wybo-
 rów). Następnie groził Misztakowi więzieniem.
 Po tem przesłuchaniu odstawiono Misztaka do
 sądu, skąd wypuszczono go dopiero 13 b. m.
 Przesiedział więc 5 dni w areszcie, sam nie wie-
 dząc za co.

Powiat zaleszczycki.

W Burakowcach aresztowano za strejk dnia
 4 bm. prezesa czytelnii, kasyera i 5 innych go-
 spodarzy, poczem odstawiono ich do Tarnopola.
 Już trzeci tydzień siedzą oni w więzieniu, nie
 wiedząc za co ich aresztowano. Prócz tego are-
 sztowano dnia 28 lipca br. 7 chłopów, którzy
 dotychczas siedzą w więzieniu.

Aresztowanych w Słobódce 12 chłopów przed
 przeszło 3 tygodniami, również nie wypuszczono
 jeszcze na wolność, mimo to, iż „zbrodnia” ich
 wcale nie jest stwierdzoną.

Przegląd społeczny.

**Nadużycia przy wyborach do zarządu fun-
 duszu prowizyjnego.** Z Stanisławowa donoszą
 nam: Błażek, urzędnik dyrekeji stanisławow-
 skiej, nie wydaje wcale robotnikom kart gło-
 sowania, lecz każe im podpisywać karty wypeł-
 nione nazwiskami kandydatów dyrekecyjnych.
 Tak samo postępuje banmistrz Hospodarew-
 ski i substytut Jan Jantz. Naczelnika staeyi
 w Dolinie napróżno prosili robotnicy, aby im
 wydał czyste karty głosowania. Magazynier
 Miksiewicz zmusza węglarzy do podpisy-
 wania kart z kandydatami dyrekecyjnymi. (Ten
 sam Miksiewicz zniewala robotników do zapisy-
 wania się do towarzystwa „Dobrej śmierci”!
 Niechętnym grozi wydaleniem z służby). Inży-
 nier Fischler z konserwacyi dróg kolejowych
 (z sekeji I) wydał polecenie podurzędnikom,
 aby robotnikom wydawali do podpisania karty
 z kandydatami dyrekecyjnymi. Agitator dy-
 rekecyjnym jest nadkonduktor Köpflinger.

Ze Stryja piszą nam: W czwartek 21 bm.
 rozdano robotnikom karty do głosowania, kiedy
 poczęto wypełniać karty nazwiskami kandyda-
 tów opozycyjnych, naczelnik Wasylewski
 zagroził, że niegłosujący za listą dyrekecyjną
 nigdy awansować nie będą, chociażby
 jak najdłużej służyli przy kolei. Wobec tej groź-
 by częściowo wstrzymano się od głosowania.
 Między innymi inżynier Illicki nakazywał
 wypełniać kartki kandydatami dyrekecyjnymi.

Z Przemysła piszą nam: Nadużycia wy-
 boreze w Przemysłu, przy wyborach do insty-
 tutu prowizyjnego dla kolejarzy mnożą się coraz
 bardziej. Przy konserwacyi dróg rozdano robo-
 tnikom karty głosowania bez pieczęci na-
 czelnika, które muszą być wedle okólnika

dyrekecji kolejowych unieważnione przy skru-
 tynium. Zrobiono to umyślnie wiedząc, że wszy-
 scy robotnicy od konserwacyi dróg będą gło-
 sowali na listę kandydatów, postawionych przez
 organizacyę kolejarzy.

Banmistrz Śliwiński na całej sztrece zmu-
 sił budników i innych zależnych od
 niego, do podpisywania już wypeł-
 nionych kart głosowania.

W warsztatach kolejowych inspektor Bartel-
 mus przez pacholka swego Ostrowskiego,
 blacharza, kazał ogłosić robotnikom, że kto
 będzie głosował na urzędowych kan-
 dydatów, szybciej zaawansuje.

Bartelmus odebrał kilkanaście kart do gło-
 sowania i nie chce ich zwrócić do wypełnienia
 robotnikom. Nadużycia te rodzą ogromne roz-
 goryczenie między kolejarzami przemyskimi.

W czwartek 21 bm. zwołał kolejarze w spra-
 wie tych nadużyć zgromadzenie, na którym po
 referacie tow. dra Józefa Mantla o ugodzie
 austro-węgierskiej, tow. Witold Reger, oma-
 wiając znaczenie wyborów do funduszu prowiz-
 yjnego, napiętnował ostreimi słowy gwałty, po-
 pełniane na przekonaniach kolejarzy. Kolejarze
 przemyscy zbierają materyały celem wniesienia
 żałalenia do ministerstwa kolejowego na prze-
 myskie władze kolejowe.

Z banmistrzem Śliwińskim, blacharzem O-
 strowskim i innymi łapiduchami rozmówimy
 się niedługo, wyciągając na wierzch szereg rze-
 czy, z którymi musi się zapoznać komisya dy-
 scyplinarna a także i sędzia śledczy. Takie bru-
 dzie indywidua jak Śliwiński, powinny cicho sie-
 dzieć i Boga chwalić, że się im żyć pozwala,
 a nie zbrukanymi palcami wykradać uczciwym
 ludziom ich prawa obywatelskie. Łapówki Śli-
 wińskiego, okradanie dyrekeji przez wpisywa-
 nie swojej służby na listę przy kolei zatrudnio-
 nych robotników, wszystko stanie niedługo Śli-
 wińskiemu przed oczyma.

Strejk robotników drzewnych w Ottynii.

Donoszą nam z Ottynii: W taktaku Adlers-
 berga w Ottynii wybuchł w piątek 22 b. m.
 strejk zatrudnionych tam robotników z powodu
 obniżenia plac. Dotychczas pobierali ci robotnicy
 za 16 godzin pracy place w wysokości od 40
 do 60 ct. dziennie, a nadto dozwalano im brać
 t. zw. odpadki, t. j. resztki drzewa. Obecnie zar-
 rząd tartaku obniżył place o 10 ct. dziennie i
 zabronił zbierania odpadków. To spowodowało
 strejk. Robotnicy zachowują się bardzo spoko-
 jnie. Jak przypuszczają, place obniżono dlatego,
 ponieważ w magazynach nagromadziły się ogro-
 mne zapasy materyału, a na deski zupełnie brak
 odbiorców. W tych warunkach rozmyślnie prawie
 wywołanie strejku przez obniżenie plac ma być
 upozorowaniem wstrzymania przedsiębiorstwa.

Wzywamy robotników drzewnych, aby przez
 czas trwania strejku w Ottynii nie przyjeżdżali
 tam i pod żadnym warunkiem nie przyjmowali
 pracy w tartaku Adlersberga.

**Z organizacyi robotników drzewnych w
 Morawskiej Ostrawie.** Stowarzyszenie robotni-
 ków drzewnych w Morawskiej Ostrawie odbyło
 10 bm. publiczne zgromadzenie, na którym tow.
 Arbeitel z Bielska mówił o zadaniach orga-
 nizacyi. Do zarządu wybrani zostali towarzysze:
 Walenta, Wacha, Dudek, Chwostek, Bruzda, So-
 bota, Kuźma, Kasprzak i Jasiok.

**Strejk polskich robotników rolnych w Brun-
 szwiku.** Na dominium „Clus”, w księstwie brun-
 szwickiem, zastrejkowało w sobotę 2 b. m. trzy-
 dziestu siedmiu polskich robotników rolnych.
 Do strejkujących przyłączyła się część służby
 stajennej. Na miejsce strejku wysłano żandar-
 mów, którzy jednak nie zdołali namówić strej-
 kujących do podjęcia pracy. Przyczyny strejku
 na razie nie znane.

Statystyka ruchu robotniczego. Międzynaro-
 dowy komitet socyalistyczny w Brukseli zajmuje
 się sporządzeniem międzynarodowej statystyki o
 sile ruchu robotniczego, przyczem obok partyj
 socyalistycznych, uwzględnione będą organizacye
 zawodowe i współdzielcze. Statystyka wykaze
 liczbę socyalistycznych organizacyj partyjnych,
 zawodowych i t. p., dalej liczbę posłów partyj-
 nych do parlamentów, do sejmów, członków rad
 powiatowych i gminnych, jak i liczbę głosów,
 które padły na posłów socyalistycznych. Jeden
 z arkuszy kwestyonaryusza, jaki w celach sta-
 tystyki rozesał międzynarodowy komitet socya-
 listyczny, poświęcony jest prasie partyjnej i za-
 wiera pytania, dotyczące liczby, jakości, nakładu
 i t. p. prasy robotniczej; inne zaś pytania od-
 noszą się do gield pracy, obrotu kasowego w or-
 ganizacyach, oraz grzywn i kar więzienia.

Okólnik sekretarza komitetu, tow. Wiktora Serwy'ego, przypomina uchwałę paryskiego kongresu w sprawie założenia archiwum międzynarodowego ruchu robotniczego i uprasza organizacje polityczne i zawodowe wszystkich krajów, aby nadsyłały do komitetu swe statuty, sprawozdania, broszury i inne pisma.

Strejk górników w Pensylwanii

daje się już we znaki królom węglowym, którzy wprost nie mogą pojąć tego, że tak olbrzymia masa strejkujących, mimo tak długiego trwania strejku nie dała się sprowokować milicji i wojsku. To wyprowadziło z równowagi kapitalistów, którzy poczęli przekupywać szeryfów w tym celu, aby jak najenergiczniej wystąpili przeciw strejkującym. Złoto, wyciśnięte z krwi górników, uczyniło z szeryfów powolnych pacholców właścicieli kopalń. Rozpoczęło się strzelanie do strejkujących, polała się krew robotnicza obfitą strugą.

Z terenu, objętego strejkiem, nadchodzą wieści o krwawych starciach wojska z strejkującymi. Trupy robotników padają gęsto — między nimi trupy górników polskich, ruskich i litewskich — gdyż znaczną część strejkujących stanowią emigranci z ziem polskich i ruskich. Gwałtami i mordem nie zdołano jednak złamać strejku. Przeciwnie — strejkujący mają coraz lepsze widoki osiągnąć zupełne zwycięstwo.

Na szeroką skalę podjęto akcję, celem niesienia materialnej pomocy strejkującym. „Międzynarodowy związek robotników szweskich” wyznaczył 1.000 dolarów dla strejkujących górników. W Nowym Jorku utworzył się komitet, wyznaczony z ramienia stowarzyszeń robotniczych, celem niesienia doraźnej pomocy górnikom pensylwańskim. Komitet rozesłał cyrkularze do unionów i do życzliwych obywateli z prośbą o datki. Jest nadzieja, że wskutek apelu Mitchella do ogółu amerykańskiego, datki zaczną obficie wpływać. Według obliczeń kierowników strejku wypadnie na każdego z 150.000 górników po 13-33 dolarów miesięcznie, która to suma wystarczyłaby na jakie takie utrzymanie rodzin. Tylu górników opuściło już rejon strejkowy, że właściwie nie pozostało więcej jak 100 000 ludzi, potrzebujących wsparcia. Wielu powróciło do Europy, a jeszcze więcej udało się do kopalni w stanie Ohio i w okolicy Pittsburga. Niektóre lokalne uniony (związki robotnicze) zakupują same żywność i rozdają członkom, w miarę tego, ile osób mają do utrzymania. Komitet strejkowy spodziewa się, że 20 do 30 tysięcy górników znajdzie pracę w kopalniach miękkiego węgla. W myśl uchwały konwencji w Indianopolis, górnicy pracujący w miejscach, gdzie panuje „check-system”, mają oddawać 10 procent ze swojego zarobku na rzecz strejkujących, inni zaś dolara tygodniowo. To dotyczy 8 dystryktów, w których praca nie została wcale zawieszona. Wszystkie datki zbierane w ten sposób dostaną się wyłącznie w udziale strejkującym w kopalniach twardego węgla. Górnicy w pokładach miękkich węgla otrzymają zapomogi z funduszu utworzonego zeszłego marca z dziesięciocentowego tygodniowego asesmentu. Jeśli się fundusz ten okaże jako niedostateczny, to wypisze się jeszcze drugi nadzwyczajny podatek.

Powszechnie utrzymują, że jeśli górnicy wytrwają w strejku do października, w takim razie wygrają strejk.

Charakterystyczny list pewnego górnika polskiego podajemy poniżej, jako świadectwo, że milionerzy amerykańscy najczęściej używają nieświadomych robotników polskich do łamania strejków. List ten brzmi następująco:

„Bracia górnicy! Jak tylko się rozpoczął strejk w Pensylwanii, zaraz przybyła cała sfera agentów do werbowania strejbrecherów do majnow (kopalń) w Wirginii. Prócz wielu innych i ja dałem się namówić, bo agenci obiecywali złote góry. Przybyliśmy więc tu do Wirginii, aby podjąć robotę w tutejszych majnach. Przyjechaliśmy nas do niezaludnionych jeszcze gór i lasów i kazano nam rozpocząć pracę. Zaczęliśmy pracować, ale tu takie są niebezpieczne majny, że zaraz drugiego dnia zabiło na śmierć kilku moich kolegów, a i ja zostałem raniony. Cała partya nas zwerbowanych uciekla w noce, ale kompaniczna uzbrojona służba puściła się za nami w pogon. Jedni zdołali uciec a część nas przyłapano i pod groźbą strzelania do nas z rewolwerów, zmuszono nas do podjęcia pracy. Oświadczyliśmy, że nie podejmujemy roboty, aż dostaniemy to, co nam obiecywali agenci wysłani od kompanii. Trzymano nas przez dwa dni pod konwojem i puszczone bez centa, głodnych i brudnych.

Kiedy nas werbowano do Wirginii, byliśmy nieświadomi, że i tam strejk, bo jeśli człowiek nie interesuje się sprawami organizacyj robotniczej, to jest ciemny i głupi, jak but, dlatego też uwierzyliśmy agentom, że tam niema strejku. Dopiero kiedy głodni i obdarci zdołaliśmy się wydostać z tego piekła, przekonaliśmy się, że i tu strejk. Spotkałmy strejkierów, którzy nas zawstydzonych i bezwiednych skabów (strejbrecherów) przyprowadzili do komitetu strejkowego i tu dopiero nakarmiono nas i dano małą zapomogę. Idziemy więc z powrotem pieszo, bo nie mamy na tyle pieniędzy, aby wsiąść na kolej.

Bracia górnicy! Nie dajcie się namawiać agentom, tym oszustom i zbojom kapitalistycznym,

bo oni was poprowadzą na straszne męki i śmierć. Wstępujcie wszyscy do organizacji robotniczych, aby się mózdz bronić przed zbojami — kapitalistami.

Nie przyjeżdżajcie do majnow na zachód! jeśli chcecie żyć na świecie!

Krzyczą że Ameryka to wolny kraj. To kpiący z ciemnego ludu. W wolnym kraju nie przymszają rewolwerami ludzi do roboty. W Ameryce mają wolność kapitaliści do mordowania i zabijania robotników.

Z sali sądowej.

Śmierć robotnika pracującego „na akord”. Zakład budowy wodociągów blacharza Jana Butelskiego w Krakowie, podjął się w maju 1901 r. robót wodociagowych przy ulicy Batorego. Robotnik Jan Sieprawski zajęty był w dniu 15 maja 1901 z polecenia Butelskiego kopaniem rowu, służącego do zakładania podziemnych rur wodociagowych, gdyż wtem ziemia się uniosła i zasypała robotnika. Po kilku godzinach wydobyto trupa.

Odbyła się rozprawa karna przeciw Janowi Butelskiemu przed sądem krajowym karnym w Krakowie w dniu 24 października 1901, przy której trybunał uwolnił Butelskiego. Wprawdzie trybunał stwierdził, że Butelski nie miał żadnych kwalifikacji do wykonywania robót ziemnych i żadnego fachowego nie miał wykształcenia, oraz że wcale nadzoru nad robotą nie wykonywał, atoli uwolnił go mimo to od winy, albowiem zdaniem trybunału robotnik Sieprawski sam spowodował nieszczęście, gdyż będąc na akord zgodzony, zanadto się z robotą spieszył.

Przeciw temu wyrokowi uwalniającemu wniesiono zażalenie nieważności, a trybunał najwyższy orzekł w tych dniach, iż znosi się wyrok uwalniający i zasądza się Jana Butelskiego na dwa miesiące aresztu, oraz na ponoszenie kosztów, gdyż Butelski powinien był przewidzieć, że robotnik zgodzony na akord, będzie się spieszył, aby więcej zarobić. Przy robocie akordowej winien więc był Butelski dokładniejszy, niż zazwyczaj, nadzór wykonywać.

Rodziców zabitego robotnika zastępował w tym procesie dr Heski.

Masowy proces chłopski w Wadowicach zakończył się w czwartek. Zeznania świadków wykazały, że opór chłopski, za zbrodnię gwałtu publicznego poczytany, na tem polegał, iż zgromadziwszy się w znacznej liczbie, krzykami i postawą zmusili robotników, czyszczących koryto rzeki i wyrzucających kamienie na brzeg, do zaprzestania pracy. Żandarm Satanela zeznał jako świadek, że niektórzy z podsądnych zajęli wobec niego groźną postawę. Ostatecznie jednak na krzykach i strachu się skończyło. Zarządca arcyks. Schubert przyznał, że w Sopotni wielkiej nie dano poszkodowanym przy spalwie drzewa właścicielom gruntów nadbrzeżnych żadnego wynagrodzenia i że komisji ze starostwa nie było, wbrew postanowieniom ustawy lasowej, która to nakazuje. Inni świadkowie powiedzieli to samo.

Trybunał wydał następujący wyrok: 15 podsądnych zupełnie uwolniono, główny obwiniony Józef Łysień został skazany na 4 miesiące, reszta od 7 dni do 1 miesiąca. Oskarżeni wyrok przyjęli.

Zarząd dóbr arcyksiążęcych odniósł — zwycięstwo...

KRONIKA.

Kalendarzyk historyczny. 24 sierpnia. 79. Herulanum i Pompei zasypane wskutek wybuchu Wezuwiusza. — 1655. Zwycięstwo Czarnieckiego nad Szwedami pod Trzemeszami. — 1830. Belgia uwalnia się od suprematu Holandji. — 1900. Jan Cardua rozstrzelany w Pretorii za wrzeczony spisek na życie Roberta.

Teatr miejski w Krakowie.

Niedziela 24 b. m.: „Kościuszkę pod Racławicami”, obraz histor. w 7 odsłonach napisał A. W. Lasota. Poniedziałek 25 b. m.: „Dziady”, sceny dramatyczne Adama Mickiewicza (po raz 22).

Wtorek 26 b. m.: „Kordyan”, poem. dram. J. Słowackiego w 10 obr. (po raz 29).

Środa 27 b. m.: „Rewizor z Petersburga”, komedia w 5 aktach N. Gogola.

Czwartek 28 b. m.: „Książd Marek”, poem. dram. w 5 obrazach J. Słowackiego (po raz 9).

Piątek 29 b. m.: „Tamten”, sztuka w 5 aktach J. Maskoffa (po raz 41).

Sobota 30 b. m.: „Sen srebrny Salomei”, romans dram. w 9 obrazach J. Słowackiego (po raz 7).

Niedziela 31 b. m.: „Kryzacy”, obraz dziejowy w 12 odsłonach z pow. H. Sienkiewicza przerobił na scenę A. Walewski (po raz 17).

Teatr ludowy w Krakowie.

W niedzielę 24 bm. wieczorem: „Szalony pomysł”, farsa w 4 aktach.

Kalendarz Robotniczy na rok 1903 wyjdzie z druku pod koniec września b. r. w objętości znacznie większej, niż dawniejsze roczniki Kalendarza Robotniczego. Będzie on zawierał liczne artykuły pióra najwybitniejszych socjalistów polskich, jak Bolesława Limanowskiego „Nacyonalizm a socjalizm”, Ignacego Daszyńskiego „Socjalizmy w gminie”, J. Pilsudskiego, dra Władysława Gumpłowicza i wielu innych, dalej szereg artykułów informacyjnych, odnoszących się do ruchu robotniczego, wiele poezyj, opowiadań, powiastek, nowel z licznymi ilustracjami, pieśń socjalistyczną „Jeszcze wolność nie zginęła” z nutami na czterech głosy, oraz komedijkę jednoaktową p. t.

„Włóczęga” dla amatorskich teatrów w stowarzyszeniach robotniczych. Kalendarium będzie zawierało święta rzymsko-katolickie, grecko-katolickie, ewangelickie i żydowskie, jakoteż kalendarzyk historyczny.

Zwracamy więc towarzyszącej uwagę, aby się nie zaopatrywali w inne kalendarze, zupełnie bezwartościowe i wydawane celem ogłupiania ludu, lecz aby zaczekali na Kalendarz Robotniczy, który na czas wyjdzie.

Cena Kalendarza Robotniczego 50 h., z przesyłką pocztową 60 h. Odbiorcy większych ilości egzemplarzy otrzymają odpowiedni upust.

Upraszamy więc towarzyszy, aby ze względu na uregulowanie nakładu zechcieli już teraz przysłać zamówienia pod adresem: *Wydawnictwo Kalendarza Robotniczego, Kraków, Bracka 15.*

Zabawny straszak. We wstępnym artykule p. t. „Ruch ukraiński” opisuje „Przegląd” 1wowski między innymi obawy, jakie budzi w Rosyi wzmaganie się aspiracji narodowych u Rusinów galicyjskich, aspiracji, budzących echa i poza kordonem. Carat zaniepokojony został i obecnym ruchem strejkowym, gdyż jak przewidywał i na Podole rosyjskie przemycać poczęto paki broszur, wydrukowanych we Lwowie i Czerniowcach. To zresztą, w głównych zarysach zgodne z prawdą przedstawienie rzeczy służy „Przeglądowi” do nawiasowej uwagi, iż toczące się w Kamieńcu i Kijowie tajne śledztwo „prowadzone jest bez porównania ostrzej od wszystkich procesów, które się odbywają w naszych sądach nad podżegaczami do niedawnych zaburzeń”. W tej uwadze brzmi oczywiście, wyrzut pod adresem zbytnej łagodności (!) władz krajowych...

Ale nie tu jeszcze tkwi jądro rzeczy. Czytamy bowiem dalej: „Właśnie donoszą nam z Kamieńca, że pewien rosyjski dygnitarz (każde pismo stańczykowskie ma, jak wiadomo, swojego tajemniczego „dygnitarza”). Jest to zwykły, niezapisany kawałek papieru, który zasmartuje się bredniami) tak rzekł: „Jest dla nas niezmiernie przykrą rzeczą, że tu pod naszym bokiem, w Galicji, uformowało się istne gniazdo socjalizmu połączonego z hajdamactwem. Towar ten wyrabiają tam na eksport do nas. Mając takie sąsiedztwo, trudno tu dać sobie radę z tym hajdamackim ruchem. — Już wszelka cierpliwość ustaje i trzeba się wreszcie postarać, aby w Galicji zrobiono porządek”.

„Podobno to co powiedział ów dygnitarz, komentuje dalej Masłowski, jest wyrazem zapatrywania rządu rosyjskiego. Zwracamy uwagę na tę stronę sprawy, bo jesteśmy przekonani, że nie wyjdzie to nam na dobre, jeżeli nasze wewnętrzne w Galicji stosunki staną się przedmiotem akcji dyplomatycznej” (!!).

Po tym idyotyzmie postawił jego twórca, zadowolony z siebie, kropkę i zamknął...

Im coś jest głupsze, tem lepsze — rzekł jego koleżka, redaktor „Czasu” i... z całą pompą przedrukował powyższą brednię.

Więc drżymy teraz przed „akcją dyplomatyczną”!

Obrazek z plant krakowskich. Na plantach, w pobliżu kościoła franciszkańskiego, na jednej z ławek starzec zgrzybiały spożywa skromnie swe lukullusowe śniadanie — chleb, zaprawiony zapewne wspomnieniami z minionych dni. Spędzonych na ciężkiej i żmudnej pracy. Biesiadę przerywa mu dozorca plantacyjny, który starca spędza rubasznie z ławki. Biedak odchodzi upokorzony, chowając „dar boży” do kieszeni i szuka miejsca, gdzieby wolno było swobodnie usiąść nawet wydziedzicznemu. Na zapytanie przechodnia odpowiada dozorca, że ma nakaz spędzać z ławek „dziadków”, gdyż ławki przeznaczone są tylko dla „publiczności”.

W całym świecie cywilizowanym „publiczność” zaczyna i kończy się na człowieku, w całej Europie wolno biedakom przechradać się swobodnie po największych parkach — tylko w Krakowie „publiczność” zaczyna się dopiero od angla i sukni z dekoltażem lub też bez dekoltażu!

I na plantach przesiadywać mogą szubrawcy najgorszej marki, jeśli tylko ich zewnętrzny wygląd jest „korrekt”, jeżeli należą do „publiczności”. Nędzarze, których jedyną „zbrodnią” jest nędza, zmuszeni są ustępować miejsca „publiczności”, a spoczynku, wytchnienia szukać w rynsztokach, w brudnych zaułkach i gdziekolwiek bądź, byle tylko nie razili „poczucia estetycznego” krakowskiej „publiczności” swoją nędzą, swem nieszczęściem. Jest to jeden z rysów charakterystycznych, znamionujących stosunki krakowskie.

W sprawie wypadków z tramwajem elektrycznym w Krakowie. Coraz częściej, w miarę mnożenia się wypadków przejechania przez tramwaj elektryczny w Krakowie, podnoszą się utyskiwania na zbyt szybką jazdę tramwaju elektrycznego. Niektórzy domagają się nawet, aby szybka jazda zakazana była policyjnie. Podobne żądania są oczywiście nierozsądne, gdyż w interesie publicznym należałoby się domagać raczej możliwie najszybszej jazdy. Jedyną korzyścią, jaką się odnosi z zamiany siły konnej na dynamo-motoryczną, jest właśnie szybsza komunikacja. Należy się z tem raz pogodzić, a z drugiej strony zapobiegać nieszczęśliwym wypadkom, przedsiębiorząc wszelkie środki ostrożności na ulicach, po których kursuje tramwaj.

Jeśli się mówi o przyczynach, wywołujących najczęściej nieszczęśliwe wypadki z tramwajem, trzeba w pierwszym rzędzie podnieść nader oplakany stan bruków w Krakowie, o które przechodnie co krok się potykają, przewracając się nie rzadko na ziemię. Podczas, gdy w miastach europejskich dbają o możliwie najrówniejsze i najstaranniejsze wybrukowanie ulic, po których rozrzuconą jest sieć tramwaju elektrycznego, w Krakowie spotyka się pod tym względem na każdym kroku prawie rozmyślne zaniedbanie tak, że zdumiewać się trzeba, iż dotąd tak mało było nieszczęśliwych wypadków. Tor tramwajowy na sieci tak krótkiej, jak w Krakowie, mógłby być asfaltowy, lub przynajmniej starannie wybrukowany.

Przy sposobności wspomnieć należy o zniżce cen biletów tramwajowych. Cenę biletu I klasy zniżono na 12 hal., bilet zaś II klasy kosztuje, jak dawniej 10 hal., dla ludności uboższej spółka nie nie uczyniła. Różnica cen biletów I a II klasy wynosi obecnie tylko centa. Spółka nie mogła się zdobyć na to, aby znieść ten nigdzie w Europie nieistniejący podział wozów na dwie klasy, chociaż obecnie, przy budowie nowych linii, dogodna nadarza się sposobność zniesienia tego urządzenia, którego wprowadzenie możliwe było tylko w tak zaściankowej i arystokratycznej mieścinie, jak Kraków.

Chleb z karakonom w piekarni Bałuka przyaiesiono do naszej redakcyi. Magistrat powinienby gruntownie zbadać tę piekarnię.

Żołnierz 20 pułku piechoty, który zmarł 20 b. m. podczas ćwiczeń skutkiem uderu słonecznego, był rezerwistą zapasowym i nazywał się Hertz.

Zamknięcie spławu na Wiśle. Starostwo w Krakowie ogłasza, iż od 1 do 15 września 1902 odbywać się będą na Wiśle pod Grzegórkami ćwiczenia batalionu pionierów Nr. 9. Wskutek tego będzie spław na Wiśle między mostem c. k. kolei państwowej w Podgórzu aż poniżej fortu Nr. 17 w Grzegórkach czasowo zamknięty. Szczegółowy program zamknięcia spławu przejrzyć można w Izbie handlowej i przemysłowej w Krakowie (dziennik podawczy).

W Kamieniołomach p. Baranowskiego w Miękinie, koło Krzeszowic, panują stosunki, które już raz byliśmy zmuszeni napiętnować. Jak nam obecnie donoszą, wypłata jest tam bardzo nieregularna. Robotnicy powinni otrzymywać swe płace każdego 15-go. Tymczasem w tym miesiącu jeszcze do dziś dnia pieniędzy nie dostali! Wskutek tego muszą brać żywność na kredyt w t. zw. „konsumie”, który ich wyzyskuje i wszystkie pieniądze od nich wyciąga. Starostwo chrzanowskie powinno tu wkroczyć energicznie.

Z bagienka autonomistów przemyskich. Piszą nam z Przemysła: Opinia uczeiwej, postępowej prasy zwyciężyła. Budowa szpitala powszechnego, kosztem blisko ćwierć miliona koron, na ofiarowanych przez dyrektora szpitala dr Madejskiego bagnach, została chwilowo odroczone. Wybrano obecnie nową komisję do upatrzenia odpowiedniejszego miejsca. Prawdopodobnie stanie szpital na gruntach tak zwanej „Popielówki”, przy trakcie jarosławskim. Większość komisji oświadczyła się za tem miejscem. Oponuje tylko dr. Madejski, wywodząc, że „ementarz od „Popielówki” jest zanadto oddalony”. Taki argument zapewne nikogo nie przekona. Cóż bowiem wspólne ma ementarz ze szpitalem? Chyba. że dr. Madejski uważa szpital za fabrykę umarłych, która ma dostarczać ementarzowi trupów. W takim razie tani środek komunikacyjny miałby rację. Za „Popielówką” przemawia to, że położona jest za miastem, na wzgórzu, blisko lasów, zdala od ciągłego turkotu wozów i gwaru ulicznego, że cierpiący będzie mógł w spokoju leżeć. Mamy nadzieję, że większość komisji pokieruje sprawą uczciwie i po obywatelsku.

Samobójstwo oficera. Porucznik obrony krajowej Józef Hudeczek, wysturzałem z rewolweru odebrał sobie onegdaj życie w koszarach w Rzeszowie. Kula wyrwała mu szczękę i poszarpała całą twarz. Jak przypuszczają powodem samobójstwa miały być stosunki służbowe. Samobójca pozostawił listy do swej żony i do pułkowników. Treść tych listów na razie nie znana.

Stow. robotnicze „Równość” w Wiedniu urządza w sobotę 6 września ku uczczeniu czwartej rocznicy założenia stowarzyszenia uroczysty wieczorek w sali „Zum grünen Baum” (Wiedeń, VII. Mariahilferstrasse 56). Program uroczystości jest następujący: Część I: 1. Marsz Lassalla’a. 2. Przygrywka z opery „Marta” (Orkiestra). 3. Chór: a) „Hymn do nocey”, b) „Pochód tryumfalny”. 4. „Zbyteczni” Niemiejewskiego (deklamacya). 5. Kwartet „Tamburycy” stowarzyszenia słowiańskiego „Sloga” odegra: a) Vienac hrv. popjevaka”, Milutin Farkasz; b) „Banovac koracznica”, V. G. Broža. 6. „My i one” (monolog).

Część II: 1. Przedmowa i powitanie gości i delegatów. 2. „Kalosze”, komedjka w 1 akcie J. A. Fredry. 3. Kwartet „Tamburycy” odegra: a) „Hrvatske kolo”; b) „Pozdravljam te”. 4. Chór: a) „Kalina”; b) „Marsz socjalistów”. Podczas przerwy przygrywać będzie muzyka p. Matejki. Nadto w skład programu zabawy wchodzi: Loterya fantowa, wesoła pocztka, oraz tańce. Początek wieczorku o godz. 8 wieczór.

Międzynarodowe zgromadzenie socjalistyczne... w koszarach. W Bazylei odbyło się 17 bm. na podwórzu koszarowem — ku zgorszeniu

czciocieli militarysty — olbrzymie międzynarodowe zgromadzenie socjalistyczne, w którym wzięli udział socjaliści z wszystkich kantonów szwajcarskich, sąsiednich prowincyj niemieckich i francuskich departamentów. Przed zgromadzeniem odbył się demonstracyjny pochód do kościoła. Na czele tego pochodu, liczącego z górą 3000 uczestników. z czego znaczną część stanowili towarzysze i towarzyszkowie narodowości niemieckiej, kroczyli członkowie gimnastycznego związku robotniczego w kostiumach i z sztandarem związku. W pochodzie niesiono ogółem 52 sztandarów robotniczych, których olbrzymie czerwone płótna sprawiały imponujące wrażenie.

Na zgromadzeniu w koszarach przemawiali tow. Arnold, redaktor pisma „Basler Vorwärts“, poseł do niemieckiego parlamentu tow. Hoch, poseł do włoskiego parlamentu tow. Cabrini i minister bazylijski tow. Wullschlegler. Zgromadzenie uchwalili rezolucję, protestującą przeciw okrucinstwom caratu, a wyrażającą uznanie jego ofiarom.

Nowa powieść Zoli. Paryskie dzienniki donoszą, że Zola kończy nową powieść p. t. „Vérité“ (Prawda), która będzie stanowiła czwartą część cyklu „Les quatre évangiles“. Terenem, na którym Zola osnów swą powieść, jest świat nauczycielski. Znakomity powieściopisarz francuski występuje przeciw ciemnocie, w jaką pogrąża się masa ludu, które padają ofiarą kłamstwa i błędów. Zola roztacza przed czytelnikami w nowej powieści obraz walki szkół świeckich z zakonami i dowodzi, że ludzkość w przyszłości całą swą siłę czerpać będzie z prawdy i wiedzy. Między innymi wykazuje, że kobieta winna się wyemancypować z dewocji, jeśli chce wychowywać silne duchowo dzieci. „Vérité“ drukowaną będzie najpierw na szpaltach dziennika „Aurore“.

Kat na automobilu. Słynny kat paryski Deibler został przez policję pociągnięty do odpowiedzialności za cztery przestępstwa, których dopuścił się jako gorliwy zwolennik jazdy na automobilu, a mianowicie za nieostrożną jazdę, za niezgłoszenie swego automobilu do policji, za brak pozwolenia policyjnego na jazdę na automobilu i nieposiadanie tablicy, jaką winni wykazać się automobilści, chcący przebywać w godzinie więcej niż 30 kilometrów.

Szklany bruk. Kilka ulic w Paryżu zostanie wkrótce wybrukowanych szklanymi płytami. Próby, jakie przez 12 miesięcy czyniono z szklanym brukiem, miały wykazać, że pod względem wytrzymałości nie ustępuje on innemu rodzajowi brukowi. Szklane kostki bruku sporządzają z odpadków szkła zapomocą prasy hydraulicznej.

Rudawa opadła, skutkiem czego usunięto pomosty. Również Wisła opadła.

Surowej nagany udzieliło ministerstwo kolejowe krakowskiej dyrekcji kolei państwowej za zbyt hojne zszastanie pieniędzmi państwowymi. Nagany tej (eine strenge Rüge) udzieliło ministerstwo dyrekcji osobnym reskryptem, który opatrzone jest liczbą 17.816. Powodem nagany jest odkrycie przez kontrolę, że dyrekcja krakowska płaci zbyt sło na druki, wykonywane w drukarni Koziańskiego, — mianowicie o 60%, drożej, niż w Wiedniu! Jeżeli się zważy, że cennik drukarni wiedeńskich jest droższy niż krakowskich, musi hojność dyrekcji krakowskiej każdego zadziwić.

Szef dyrekcji krakowskiej, radca dworu H. Roszkiewicz wydał, jak wiadomo, córkę swoją za syna Koziańskiego. Stąd pochodzi przyjazny stosunek między dyrekcją krakowską a drukarnią Koziańskiego...

Trąd w Katowicach. Niestłuchany wypadek zdarzył się w tych dniach w Katowicach. Otóż stwierdzono u pewnej robotnicy zaraźliwą i niebezpieczną chorobę trądu. Kobieta ta przybyła przed 8 laty do Katowic i już wtenczas była chora. Policja sanitarna w Katowicach dopiero teraz po osmu latach stwierdziła zaraze!

Trędowata przez pewien czas mieszkała wspólnie z pewnym robotnikiem, a w ostatnim czasie u różnych rodzin, ponieważ nigdzie nie mogła pracy dostać. Na szczęście nikt z ludzi, którzy obcowali z ową kobietą, nie zaraził się. W każdym razie fakt, że choroba taka przez tak długi czas nie została wykryta przez policję sanitarną w Katowicach, rzuca ciekawe światło na tamtejsze stosunki sanitarno-policyjne.

Dostawy. C. k. dyrekcja policji w Krakowie ogłasza licytację ofertową na dostawę mundurów, obuwia, gotowych części uzbrojenia i umundurowania, bielizny i pościeli, koców letnich i zimowych oraz łóżek żelaznych, dla oddziału c. k. straży wojskowej policyjnej na rok 1903, z terminem do wnoszenia ofert dnia 18 września 1902 godz. 9 rano. Bliższych informacji można zasięgnąć w c. k. Dyrekcji policji w Krakowie lub w Izbie handlowej i przemysłowej w Krakowie.

Ćwiczenia czy tortury?

Podaliśmy onegdaj krótką wiadomość o nagłym zasłabnięciu wielu żołnierzy skutkiem nadmiernych ćwiczeń wojskowych, odbytych dnia 20 bm., w dniu niezwykle upalnym, w okolicy Podgórze. Obecnie otrzymujemy dalsze szczegóły w tej sprawie: Wina spada przedewszystkiem na pułkownika 20 pułku piechoty. Ćwiczenia skombinowane dwóch pułków (Regiment in Kriegsstärke) rozpoczęły się już o godzinie 5 rano i trwały w odległych wsiach powiatu podgórskiego aż do godziny 2 po południu! Żołnierze, objęci ciężarem, dochodzącym do 25 kilogramów,

nie mogli wytrzymać szalonych upałów i padali po drodze, jak muchy. Jak już donieśliśmy, z marł jeden rezerwista w szpitalu, czterech zaś leży tam chorych. Oprócz tych 5-ciu, padło przez całą drogę 40 do 50 żołnierzy! Okazało się przytem, że pomoc lekarska nie była wcale zorganizowana, gdyż chorych żołnierzy pozostawiano przeważnie na łasce opatrności.

Najciekawszem jest, że pułkownik 20 p. p. przedłużył sobie samowolnie czas ćwiczeń, wbrew przepisom, wydanym przez komendanta korpusu, wedle których ćwiczenia mają być w razie upałów przerwane już o godzinie 10¹/₂ przed południem. Pan pułkownik chciał się pochwalić swoją bezwzględnością i dośzedł do pięknych rezultatów! Władze wojskowe powinnyby wytoczyć temu panu surowe śledztwo i ukarać go przykładnie za lekkomyślne igranie z życiem żołnierzy.

Należałoby też podać do publicznej wiadomości nazwiska zmarłego rezerwisty i chorych żołnierzy, aby nie wyglądało, że władze zamyślają niemłą aferę tuszować.

Częste wypadki podczas ćwiczeń wojskowych powinnyby nareszcie skłonić kierownictwo armii do ograniczenia forsownych ćwiczeń wojskowych i odjęcia żołnierzowi niepotrzebnych ciężarów, jak tornistra i innych rupiec. Dopiero niedawno pisał o tem w „Vedette“ pewien wyższy oficer austriacki i dowodził, że w interesie armii leży, aby żołnierz nie był zbyt obciążonym, gdyż traci przez to swobodę ruchów i staje się materyałem dla strażów nieprzyjacielskich. Burowie w ciągu trzyletniej wojny afrykańskiej nie nosili wcale tornistra ani pakunków, lecz wzięli je za sobą na wozach lub mułach. Jeżeli coś podobnego było możebnem w Afryce, to tembardziej w Europie, gdzie środki komunikacji są lepiej rozwinięte! Żołnierz nieobciążony będzie o wiele lepszym strzelcem, niż biedak chylący się pod ciężarem pakunków.

Trzeba już raz zerwać z dawną tradycją z czasów — Sadowy!..

Gabryelski (Krzysztofory — Kraków) sprzedaje fortepiany najznakomitszej w Austrii fabryki **Petrof** z mechaniką angielską po 500, wiedeńską po 300 zlr.

Krwawe dni czerwcowe.

(Telefonem).

Lwów, 23 sierpnia. Na wczorajszej popołudniowej rozprawie przemawiali obrońcy oskarżonych: dr Schleicher, dr Solański, dr Czeszer i dr Gabel. Następnie zabierało głos kilku oskarżonych, zwracając się do trybunału z prośbą bądź o uwolnienie, bądź też o niski wymiar kary.

O godzinie 7:30 wieczorem przewodniczący zamknął rozprawę.

Ogłoszenie wyroku nastąpi dziś o godz. 4 po południu.

Wyrok.

Lwów, 23 sierpnia. (Tel. „Naprzodu“). Trybunał po naradzie wydał wyrok, zasądzaący 25, a uwalniający 23 oskarżonych.

Po ogłoszeniu wyroku zasądzeni, którzy przebywali w więzieniu śledczym, zastrzegli sobie 3 dni do namysłu. W imieniu skazanych, którzy są robotnikami budowlanymi, obrońca dr Schleicher prosił trybunał, aby im odłożono odbycie kary do zimy. Trybunał powyższe w tej sprawie osobną uchwałę.

W ulicach, przylegających do gmachu sądowego, krążyły dziś po południu gęste strąże policyjne.

Lwów, 23 sierpnia. Dziś o godzinie 4 po południu ogłosił przewodniczący trybunału wiceprezydent sądu krajowego p. Przyłuski następujący wyrok w sprawie o rozruchy czerwcowe. Skazani zostali: za zbrodnię z § 87: Słotwiński 4 miesiące ciężkiego więzienia, Czop 6 miesięcy, Karalusz 5 miesięcy, Buraczek 5 miesięcy, Zwarycz 5 miesięcy, Kliszewski Fedak 5 miesięcy, Siudak 5 miesięcy, Mandziej 5 miesięcy, Stebelko 5 miesięcy, Łokietko 3 miesiące, Wiszniewski 5 miesięcy, Sochacki 1 rok ciężkiego więzienia.

Za zbrodnię z § 81: Riss na 2 miesiące Koralewicz 4 miesiące ciężkiego więzienia; za zbrodnię z § 98: Krasnoid 3 miesiące ciężkiego więzienia; za § 3 ust. z dnia 7 kwietnia r. 1870: Jankowski 14 dni aresztu; Bociora 1 miesiąc aresztu; Dutkiewicz 1 miesiąc aresztu; Zubacz 1 miesiąc aresztu; Zubalewicz 14 dni; za § 233: Postroka 3 tygodnie ścisłego aresztu, Szpyra 14 dni ścisłego aresztu; za § 523 Padura 14 dni aresztu, za § 312 Daneka 7 dni aresztu.

Resztę oskarżonych uwolniono.

Telegraf i telefon.

Sąd o Morskie Oko.

Grac, 23 sierpnia. (Tel. „Naprzodu“). Na wczorajszym posiedzeniu sądu rozjemczego o Morskie Oko referenci węgiercy zakończyli swe wywody, oznaczwszy stanowisko rządu węgierskiego, jakie ten zajmuje w tej sprawie. Otóż rząd węgierski oświadcza:

1. Nie ulega wątpliwości, że Białka jest w całym biegu, począwszy od samego początku, aż do ujścia do Dunajca, z wyjątkiem małego kawałka koło Uj-Bela, faktyczną i prawną granicą obu państw.

2. Że obszar zawarty między faktyczną granicą państwa, a linią, do której rości sobie prawo rząd austriacki, obecnie uważany za sporny, zawsze należał do Węgier.

3. Że granica utworzona przez bieg Białki od jej początku pod Rysami, aż do połączenia z Białą wodą, jest równocześnie prawną granicą obu państw i że obszar, leżący między faktyczną granicą państwową, a austriacką linią pretensyjną, uważany za sporny, także prawnie należy do Węgier.

Na udowodnienie tych kategorycznych twierdzeń, nie przedstawili węgiercy referenci ani jednego nowego dowodu, prócz mapy z r. 1793, która nie uczyniła jednak wielkiego wrażenia.

Znowa katastrofa w kopalni w Boryslawiu.

Boryslaw, 23 sierpnia. (Tel. „Naprzodu“). W kopalni Länderbanku wydarzyła się dzisiaj katastrofa. Prąd elektryczny poraził kilku robotników. Porażeni zginęli na miejscu.

Ugoda austro-węgierska.

Wiedeń, 23 sierpnia. Wczoraj odbyły się konferencje obu prezesów gabinetu co do taryfy cłowej przy współudziale referentów fachowych. Konferencje te odbywały się od godz. 9—1 i od 3—6. Następna konferencja odbędzie się dzisiaj.

Wiedeń, 23 sierpnia. Dziś będą konferowali obustronni ministrowie skarbu o godz. 9¹/₂ rano w kwestjach podatkowych.

Wiedeń, 23 sierpnia. Wspólne konferencje ministrów rozpoczęły się o godz. 9 rano. Obaj ministrowie skarbu konferują od godz. 9¹/₂.

Nieszcześliwy wypadek.

Mosty (Brüx), 23 sierpnia. Z 4 kobiet, które wpadły przy niedozwolonem zbieraniu węgla do szybu, wydobyto zwłoki jednej kobiety.

Dżuma.

Bukareszt, 23 sierpnia. Kwarantanna na proweniencję z Odessy została zniesiona, a w miejsc jej zarządzono zwykłą rewizję lekarską.

Zamknięcie szkół klerykalnych.

Chalons sur Marne, 23 sierpnia. Minister sprawiedliwości Valle przemawiał w tutejszym klubie republikańskim, zaznaczając, że gabinet trwa przy przeprowadzeniu ustawy o kongregacjach. Rząd przeprowadzi swoje zadanie, nie przebiegając miary i nie okazując słabości.

Nantes, 23 sierpnia. Komendant batalionu De la Lauby, którego przydzielono do generalnego sztabu XI. korpusu, podziękował za tę godność, gdyż nie chce brać udziału w pracy tych, którzy występowali przeciw pułkownikowi Saint Remy i komendantowi Le Roi Ladurie.

Pożar w Medyolanie.

Medyolan, 23 sierpnia. Dziś rano wybuchł wielki pożar przy ulicy Vigentia, który objął wiele domów. Pożaru dotychas nie zlokalizowano.

Wybory w Anglii.

Londyn, 23 sierpnia. Forster, który z powodu powołania go do gabinetu musiał się poddać ponownemu wyborowi do Izby gmin, został wczoraj wybrany ponownie 5333 głosami, podczas gdy kontr-kandydat liberala Morice otrzymał tylko 4442 głosów. Przy ostatnich wyborach kandydat rządowy otrzymał tylko 4812 głosów.

Choroba królowej angielskiej.

Londyn, 23 sierpnia. „Daily News“ donosi, że zdrowie królowej angielskiej pozostawia wiele do życzenia. Królowa popadła skutkiem ostatnich przeżyć w rozdrażnienie nerwowe. Spodziewają się, że podróż morską, jaką obecnie królowa odbywa, podziela jącoją na rozdrażnione nerwy królowej.

Mont Pelée znów wybucha.

Nowy Jork, 23 sierpnia. Mont Pelée znów wybucha silnie. Parowiec, który tamtędy przejeżdżał musiał zmienić kierunek, by uniknąć deszczu popiołu.

Z południowej Afryki.

Kapstadt, 23 sierpnia. Na zgromadzeniu ustawodawczem oświadczył prezydent ministrów Sprigg, iż spodziewa się, że prawo wojenne będzie zniesione w przeciągu tygodnia.

SKŁADKI.

Na fundusz prasowy „Naprzodu“ złożyli: A. M. —20, Tomasz 2—, Prac. w druk. Fischera 440, Dozorca 1—, Sułczewska —30, Prac. w druk. Fischera 480, Malarz 1—, Marka —06, Wiwat Sądca —40, Żelazkiewicz 5—, Przez Gustawa —60, Z Buczkowic (reszt. fund. str.) 140, Mecenas 100—, Przez tow. Salamandra —64, Przez Kulmana K. W. i M. E. ze Stanisławowa 4—, Güttler Przemysł —88, Kuhner Lwów 5—, Razem 131-68 K. Na strejk robotników rolnych złożyli: W. E. 1—, Robotnicy z Ottiny 32—, Prac. w druk. Fischera 370, Mazur z Tymowy 1—, Polskie Stow. „Gwiazda“ w Wiedniu 460, G. —45, Drukarze czerniowscy z drukarni: Eekhardta 240, Ruskiej Rady 240, Vereinsdrucker 350, Austria 210, Gesellschaft 350, Wieglera 150, Konarskiego 168, Ebnera —30, Ig. W. kupiec 1—, Wiegler 188, Sydor —20, Robotnicy z Żywca: z fabryki papieru 690, kolejarze 330, Rob. budowlani 380, Rob. fabryki sanockiej 2057. Razem 97 K 88 h. Poprzednio wykazano 10711. Ogólna suma 204 K 99 h.

Komiteł rusko-ukraińskiej socjalno-demokratycznej partji, zarządzający funduszem dla strejkujących włościan kwituje nadeszłe datki od 9 do 22 sierpnia: Egzekutywa polskiej partji w Krakowie z rachunku składek 150—, Towarzysze z Bielska przez Adamskiego 20—, Egzekutywa krakowska z rachunku składek 50—, z Boryslawia: monterzy pracujący przy rezerwoarach w firmie saneckiej 1540, warsztat kotłarski akc. Tow. przemysłu naftowego 1210, warsztat ślusarski i tokarski tej firmy 1090, Trauber 203, z poufnego zebrania 204, z drobnych składek —70, razem 4317; Zorganizowani kolejarze lwowscy 1762, z listy Nr. IV. 9—, z listy I. 268. Razem 29247. Razem z poprzednio wykazanemi 50071 K. *M. Hankiewicz. Jan Woźniak.*

Ze stowarzyszeń i zgromadzeń.

Stanisławów. Stacja płatnicza kolejarzy w Stanisławowie wzywa Jurnikla, aby najdalej do 3 września b. r. zwrócił stacyi bezprawnie pobrane wkładki od członków stacyi, gdyż w przeciwnym razie pociągnięty zostanie do odpowiedzialności sądowej.

Jarosław. W niedzielę 24 b. m. odbędzie się w Jarosławiu zgromadzenie ludowe, z porządkiem dziennym: „Gospodarka w powiatowej Kasie chorych“.

Zmiana lokalu. Baczność kolejarze przemyscy! Lokal stacyi płatniczej przeniósł się z dniem 1 lipca b. r. z ul. Czarneckiego 11 na „Błonie“ do dawnego lokalu restauracji „Nowy Jork“.

Wiedeń. W IV. rocznicę założenia stowarzyszenia robotników polskich „Równość“ w Wiedniu (II. Obere Donaustrasse 87, Café Monopol) odbędzie się w sobotę 6 września uroczysty wieczorek w sali „Zum grünen Baum“ (Wiedeń VII, Mariahilferstrasse 56). Program wieczorku jest następujący: Część I. 1. Marz Lassalla. 2. Przeglądka z opery „Marta“, orkiestra. 3. Śpiewy chóru: a) „Hymn do nocy“, b) „Pochód tryumfalny“. 4. Deklamacja: „Zbyteczni“, Niemojewskiego. 5. Utwory muzyczne odegra kwartet „Tamburcy“ Stow. „Słoga“: a) „Vienac hrv. popjevaka“, Milutin Farkas. b) „Banovac koracnica“, V. G. Broža. 6. Monolog: „My i one“. Część II. 1. Przedmowa i powitanie gości i delegatów. 2. „Kalosze“, komedycja w jednym akcie Fredry. 3. Utwory muzyczne odegra kwartet „Tamburcy“ Stow. „Słoga“: a) „Hrvatsko kolo“, b) „Pozdravljam te“. 4. Śpiewy chóru: a) Kalina“, b) „Marz socjalistów“. Podczas paazy przegrywać będzie muzyka. Nado to skład programu wchodzi: Loterya fantowa, wesola poczta i tańce. Początek o godz. 8 wieczór. Karty wstępu wcześniej nabywać można w lokalu Stow. „Równość“, w lokalu Stow. „Siła“ (V. Margarethenplatz 7), w lokalu Stow. „Postup“ (I. Sonnenfelsgasse 6), w handlu p. R. Tomaszewskiego (II. Fugbachgasse 21), oraz u członków komitetu.

Robotnicy krakowscy i podgórcy mogą prenumerować „Naprzód“ tygodniowo w Administracji (Bracka 15) po cenie 40 hal.

NADESLANE.

(Za ten dział redakcyja nie odpowiada).

Odezwa rębaczy do publiczności lwowskiej. Wydział stowarzyszenia rębaczy lwowskich „Praca“ zawiadamia mieszkańców Lwowa, że w biurze stowarzyszenia, mieszczącym się przy ul. Serbskiej 25 (na parterze), zamawiać można rębaczy do rąbania drzewa. Za uczciwość i sumienne wykonanie roboty tych rębaczy ręczy wydział stowarzyszenia. Podczas gdy rębacze, nie należący do stowarzyszenia „Praca“, żądają wygórowanych cen, rębacze zamówieni w biurze „Pracy“, trzymając się stałego cennika, biorą za zrąbanie sęga drzewa, każde polano na 4 kawałki, 2 zlr. 60 ct., na 3 kawałki 2 zlr. 30 ct., za znoszenie polan z ulicy na podwórze dopłaca się 20 ct. Zarazem wydział „Pracy“ zawiadamia, że dostarcza drzewa opałowego po następujących cenach: za 4-metrowy sęg drzewa bukowego 15 zlr., drzewa sosnowego 12 zlr., z dostawą do domu. Biuro zamówień rębaczy otwarte jest w dni powszednie od godz. 8 rano do 12 w południe i od 1 po południu do 8 wieczór. Dziękując szanownej publiczności za dotychczasowe względy, wydział „Pracy“ uprasza o dalsze poparcie stowarzyszenia. Wydział stowarzyszenia robotników dziennych „Praca“ we Lwowie.

Lekcyj języka niemieckiego

udziela słuchacz filozofii, absolwent gimnazjum niemieckiego w Czerniowcach. Zgłoszenia przyjmuje się w sklepie „Naprzodu“, ul. Bracka l. 15.

Dr. Józef Friedmann

otworzył

KANCELARYĘ ADWOKACKĄ 3-3 w Drohobyczu. 278

Zaraz do wynajęcia:

W domu pod l. 50 przy ul. Grodzkiej (obok nowego gmachu sądu krajowego): Lokal restauracyjny o 6 ubikacjach (przedtem piwiarnia Szwachacka), lub sklep frontowy z wielką wystawą. 6 pokoi, kuchnia i przedpokój na II. piętrze, dotychczas kancelarya adwokacka. Sklep frontowy mniejszy z dwoma wystawami. Sklep w podwórzu z wystawą na ulicy. 1 pokój, kuchnia i nyża na I. piętrze w oficynie.

Od 1. listopada 1902 do wynajęcia:

3 pokoje i przedpokój na I. piętrze na interes z 4-ma frontowymi wielkimi oknami, opatrzonymi szybami wystawowymi, obecnie Skład ubrań Alberta Kohna z Wiednia.

Zaraz do wynajęcia:

W domu pod l. 55 przy ul. Grodzkiej (naprzeciw kościoła św. Piotra i Pawła): 4 pokoje i kuchnia na I. p. na mieszkanie lub interes. 1 pokój kawalerski na II. piętrze od frontu. Wiadomość w handlu pod firmą J. Bazes, Grodzka 55. 298

LOS Y c. k. loteryi policyjnej, których ciągnięcie odbędzie się niedługo 4 paźdz. br. 1500 wygranych, pomiędzy którymi główne po 25.000, 5000, 1000 K, są do nabycia po 1 K we wszystkich kantorach, trafikach, kantorach loteryjnych i w biurze loteryi policyjnej, Wiedeń I. Singerstrasse 2

„WULKAN“

Wulkan — pierwsza kraj. fabryka maszyn i odlewnia żelaza w Przemyśle

R. RZĄCA I CHMURSKI W KRAKOWIE,
właściciel fabryki wód mineralnych.